

Будь-яке відірване від релігії виховання – чи то родинне, чи то шкільне – має на меті тимчасові життєві цілі, пов'язані з потребами сім'ї, суспільства або держави. Так, наприклад, сучасна американська школа побудована на принципі «вільного виховання», а система виховання у тоталітарних країнах намагається зробити людину слухняним знаряддям державної політики. Як у першому, так і в другому випадку істинне виховання відсутнє, оскільки тут його метою є не сама людина та її найвище благо, а інтереси держави або суспільства. Політичні обставини змінюються, змінюються й педагогічні принципи, а діти стають жертвами шкільних експериментів.

Інша справа – релігійне виховання, яке дбає про духовний розвиток особистості, що ґрунтується на вічних Божественних принципах. Тут мета християнського виховання не змінюється в залежності від політичних або філософських віянь, а ґрунтується на Божественному одкровенні. Тому у справі виховання дітей потрібно керуватися не модою, не вимогами держави, а словом Божим. Минають століття, змінюються суспільні умови, а природа людської душі залишається незмінною.

Школа допомагає Церкві в євангелізації. Декларація про християнське виховання зазначає, що важливою функцією є творення особливої атмосфери у шкільній спільноті, оживленій євангельським духом свободи і любові, де кожний прямує до нового творіння у Христі, де знання про світ, життя і людину, які вони отримують у школі, осяяній вірою.

Збереження та поглиблення духовності в навчальних закладах, зокрема у школах, значно залежить від богопосвячених осіб, які проводять у них релігійне виховання. Присвячуючи себе праці у такій спільноті, вони будують оточення, вкорінене у євангельських чеснотах правди і любові. Віддаючись щиро, із завзятістю, богопосвячені особи вносять у школу досвід відносин із Богом.

Такий взаємозв'язок школи та церкви реалізується через залучення дітей до різноманітних програм церковних та громадських організацій, а також через відвідування духовними особами шкіл, уроки християнської етики.

Звісно, батьки мають право вибрати для своїх дітей інші способи виховання, але робота буде гармонійною, якщо вони підтримають співпрацю школи та церкви. Адже призначення людства не обмежується лише земним життям, а сягає вічності. Тому і виховання учнівської молоді повинно допомогти йому мати цю головну мету перед очима і знати, як її досягти.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Ващенко, Г. Виховний ідеал: підручник для педагогів, виховників, молоді і батьків: Т.1 / Г. Ващенко. – Полтава: Полтавський вісник, 1994. – С. 184 – 185.
2. Виховання молодого покоління на принципах християнської моралі в процесі духовного відродження України: зб. наук. пр. / [голов. ред. В. М. Жуковський]. – Острог, 1997. – С.119
3. Вихрущ А. В. Основи християнської педагогіки / А. В. Вихрущ, В. М. Карагодін, Т. Д. Тхоржевська. – Тернопіль: Освіта, 1999. – С. 105 – 128.

Бондар О.

Науковий керівник – Решетуха Т.В.

ВИСВІТЛЕННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПРОБЛЕМ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ (ЗА МАТЕРІАЛАМИ ІНТЕРНЕТ-ВИДАННЯ «УКРАЇНЬСЬКА ПРАВДА»)

Актуальність дослідження зумовлена широким обговоренням питання про те, як вирішувати соціальні проблеми переселенців та яким інструментом при цьому виступають ЗМІ.

Мета дослідження полягає у визначенні особливостей висвітлення соціальної проблематики переселенців засобами масової інформації та частоті висвітлення теми у всеукраїнському електронному виданні «Українська правда».

У зв'язку із складною політичною ситуацією в Україні велика кількість родин терміново змінили своє місце проживання. Десятки тисяч людей змушені були покинути свої домівки і тимчасово переміститися в інші регіони нашої держави.

Потрібно розрізняти два терміни: «біженець» і «переселенець». У законі України «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту» подається таке визначення: «Біженець – особа, яка не є громадянином України і внаслідок цілком обґрунтованих побоювань стати жертвою переслідувань за ознаками раси, віросповідання,

національності, громадянства (підданства), належності до певної соціальної групи або політичних переконань, перебуває за межами країни своєї громадянської належності та не може користуватися захистом цієї країни або не бажає користуватися цим захистом внаслідок таких побоювань, або, не маючи громадянства (підданства) і перебуваючи за межами країни свого попереднього постійного проживання, не може чи не бажає повернутися до неї внаслідок зазначених побоювань» [1].

У Законі України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» подається таке визначення цього поняття: «Внутрішньо переміщена особа, або вимушений переселенець – це особа, яка покинула або залишила місце постійного проживання у результаті, або щоб уникнути, негативних наслідків збройного конфлікту, окупації, повсюдних проявів насильства, порушень прав людини, внаслідок стихійного лиха, голоду, епідемії чи надзвичайних ситуацій природного і техногенного характеру» [2].

У Статті 5 Проекту Закону України «Про вимушених переселенців» визначаються права та обов'язки вимушених переселенців. Вимушений переселенець має право:

- на отримання одноразової грошової допомоги на кожного члена сім'ї, в розмірах, які визначаються Кабінетом Міністрів України;
- отримання направлення від місцевого Міністерства на проживання в центрі тимчасового розміщення вимушених переселенців;
- сприяння у забезпеченні їх проїзду, перевезення багажу до місця тимчасового поселення в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України;
- проживання в центрі тимчасового розміщення вимушених переселенців, отримання харчування за встановленими нормами і користування комунальними послугами відповідно до порядку, що визначаються Кабінетом Міністрів України;
- медичну допомогу та забезпечення лікарськими препаратами для медичного застосування;
- самостійно вибрати місце проживання на території України, в тому числі в одному з населених пунктів, запропонованих йому Міністерством;
- переведення активів, перевезення рухомого майна, продаж, здавання в оренду та обмін нерухомого майна, що залишилися за попереднім місцем проживання.

Вимушений переселенець зобов'язаний дотримуватися встановленого порядку проживання в центрі тимчасового розміщення вимушених переселенців [3].

«Українська правда» – це всеукраїнське інтернет-видання, засноване 16 квітня 2000 року. Серед іншого, пріоритетними тут є соціальні проблеми, яким відведена окрема сторінка «Українська правда. Життя».

За січень-грудень 2014 року тут опубліковано 71 матеріал, де порушено проблему переселенців. Кількість матеріалів різниться кожного місяця. Практично у всіх публікаціях йдеться про кількість переселенців із зони АТО та Криму (Рис. 1).

Тематика публікацій досить різноманітна, проте можемо виокремити певні тенденції (Рис. 2). Найбільше матеріалів містять статистичні дані про кількість переселенців, їх склад, місце переселення тощо. В деяких матеріалах звертається увага на те, що тепер буде з цими людьми, адже вони залишаються без житла, без роботи і без будь-якої підтримки. Багато матеріалів про прийняття Верховною Радою України закону, що визначає статус переселенців. Є матеріали, в яких порушується житлове питання, а саме розбудова модульних містечок. Не останнє місце займає тема волонтерства. Є суміжні матеріали. Наприклад, про безробіття переселенців, або безробіття людей, що перебувають на захоплених територіях.

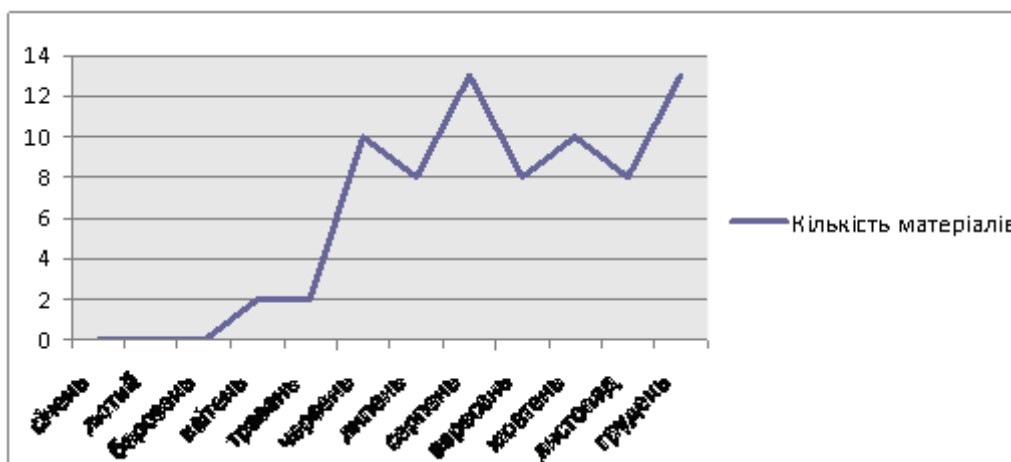

Рис. 1. Діаграма 1. Динаміка висвітлення проблеми переселенців впродовж 2014 року

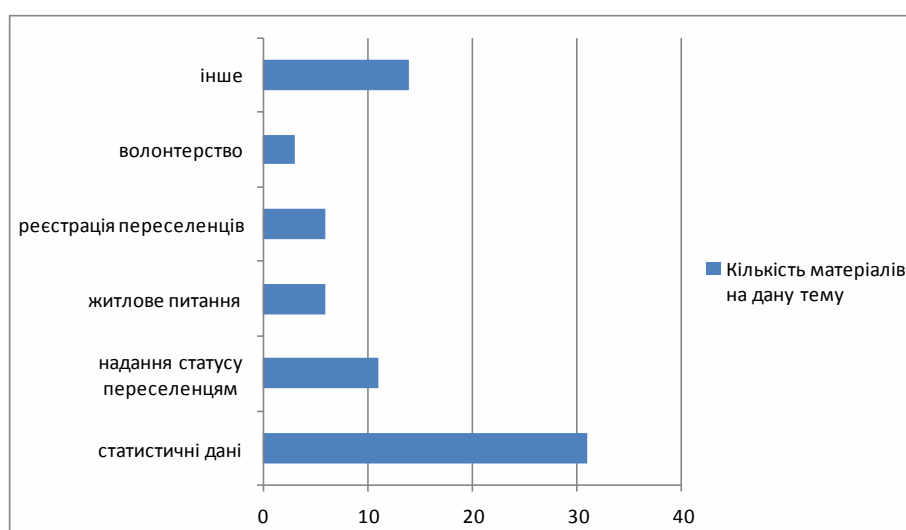

Рис. 2. Діаграма 2. Тематичний діапазон висвітлення проблеми переселенців впродовж 2014 року

Журналістська етика займає не останнє місце при висвітленні проблем переселенців. Найпоширенішою помилкою журналістів є змішування понять внутрішній переселенець і біженець. По-перше, називаючи внутрішніх переселенців “біженцями” у таких ситуаціях, як теперішня українська, журналіст цим вказує, що не вважає окупований Крим чи частину Донецької та Луганської областей територією України. По-друге, називання внутрішніх переселенців “біженцями” може вводити і аудиторію, і самих переселенців в оману [4]. На щастя, журналісти «Української правди» є компетентними і не допускаються таких помилок.

Не можна відокремлювати внутрішніх переселенців від громадян України. У них такі ж права, що і в інших громадян. На жаль, це правило інколи порушується, оскільки до переселенців спостерігається дещо негативне ставлення: «Заступник Кличка нагадує переселенцям, що Київ не безрозмірний» (22.07.2014 р.), «Раді пропонують визнати втікачів з Донбасу переселенцями» (03.06.2014 р.).

Проблематика внутрішніх переселенців може використовуватися у політично-пропагандистських цілях. Важливим є використання інформації, зокрема цифр, лише з перевірених джерел. У матеріалах «Української правди» якщо й говориться про кількість переселенців то завжди є посилання на достовірне джерело: «Більше 50 тисяч українців вимушено покинули свої домівки – ООН» (27.06.2014 р.), «Із зони АТО виїхали майже 70 тис. людей – РНБО» (06.08.2014 р.).

Тематичний діапазон висвітлення проблем переселенців є широким. Ця проблема є тільки вершиною айсберга, адже за нею ховаються багато інших проблем, не менш важливих.

Про людей, які вимушено покинули свої домівки, потрібно писати, дотримуючись певних правил і найголовніше – керуючись законодавством.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Закон України «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту» (Закон від 08.07.2011 р. №3671-VI. Редакція від 30.05.2014 р. Підстава 1251-18). [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3671-17>
2. Закон України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» (Закон від 20.10.2014 р. №1706- VII. Редакція від 27.03.2015 р. Підстава 245-19). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1706-18>
3. Проект Закону України «Про вимушених переселенців» [Електронний ресурс]. –Режим доступу: <http://khpg.org/index.php?id=1397592025>
4. Вигнанці у власній країні (про що варто пам'ятати, висвітлюючи у ЗМІ проблеми внутрішньо переміщених осіб) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://noborders.org.ua/docs/faq/vyhnantsi-u-vlasnij-krajini-pro-scho-varto-pamyataty-vysvitlyuyuchy-uzmi-problemy-vnutrishno-peremishchenyh-osib/>

Балицька Л.

Науковий керівник – проф. Вільчинська Т. П.

СЕМАНТИЧНА ПРИРОДА КОНЦЕПТУ «СЛОВО» В УКРАЇНСЬКИХ ТА АНГЛІЙСЬКИХ ПАРЕМІЯХ

Прислів'я та приказки завжди були своєрідними накопичувачами народного досвіду. За допомогою них люди намагаються передати наступним поколінням певні вказівки, поради і табу щодо різноманітних сфер діяльності. Вони завжди зберігали культуру етносу, його моральні принципи, а також служили своєрідними рекомендаціями для представників тієї чи іншої професії. Багато з них апелює до народу з метою забезпечити його добробут та процвітання. Прислів'я та приказки належать до паремій, що репрезентують когнітивні процеси у свідомості людини.

Когнітивні механізми є об'єктом вивчення різних гуманітарних наук, однією з яких є *лінгвістична концептологія (лінгвоконцептологія)*, що виникла на стику лінгвокультурології та когнітивної лінгвістики наприкінці 90-х рр. [2, с. 79]. Центральним поняттям лінгвоконцептології є *концепт* як ментальний та інформаційний феномен, що належить свідомості людини чи групи людей та відображається в їхній мові. Утворюється концепт завдяки явищу *концептуалізації* як одного із процесів когнітивної діяльності людини, що полягає в осмисленні й упорядкуванні результатів її внутрішнього рефлексивного досвіду й уявлень про об'єкти, явища дійсності та їхні ознаки [6, с. 403].

Метою статті є аналіз лінгвокультурної природи концепту «слово» в українських та англійських пареміях, зокрема його семантики, що визначає актуальність дослідження.

Матеріалом аналізу послужили українські й англійські прислів'я і приказки.

Основним вербалізатором досліджуваного концепту в українській мові є лексема *слово*, що вживається на позначення: 1) мовної одиниці, що є звуковим вираженням поняття про предмет або явище об'єктивного світу; 2) мови, мовлення; 3) висловлювання, фрази; 4) обіцянки виконати щонебудь; 5) прилюдного виступу, промови де-небудь; 6) жанру літературного твору у формі ораторської розповіді; 7) літературного тексту до вокального твору [1].

В англійській мові їй відповідає номен *word*, семантична структура якого включає такі ЛСВ: 1) a single unit of language which means something and can be spoken or written / окрема мовна одиниця, що має значення та може бути омовленою або написаною; 2) a thing that you say; a remark or statement / те, що говоримо; коментар чи висловлювання; 3) a promise or guarantee / обіцянка або гарантія; 4) a piece of information or news / певна інформація, новини; 5) the Bible and its teachings (the Word also the Word of God) / Біблія та її вчення (Слово Боже) [10].

Проведений аналіз засвідчує, що подібні тлумачення різною мірою об'єктивуються в українському й англійському фольклорі, презентуючи лінгвокультурну природу концепту «слово».

Як полісемантична одиниця аналізований концепт об'єднав у своїй структурі низку концептуальних смислів, з-поміж яких виділяється «слово як мовна одиниця»: *Слова – полова*,